

ρικούς νὰ προνοῶστι φιλανθρώπως ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, τῶν ἔτεροι διξαύντων προτετταντῶν, νὰ ἐπιτκέ πτωνται αὐτοὺς πολλάκις, γὰρ φιλοξενῶσιν αὐτοὺς, νὰ συνδιαλέγωνται μετ' αὐτῶν φιλικῶς, καὶ νὰ πείθωσι μὲν αὐτοὺς, καὶ ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν, νὰ συμβιβασθῶσι μετὰ τῆς ἐπικράτους ἐχαλησίας, ἀλλὰ διάσκις τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ, νὰ συναγωνίζωνται μετ' αὐτῶν, ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, τὸν κοινὸν καὶ εὐλογημένον τῆς δικαιοτυρήσεως ἄγῶνα.

Πολλοὶ ἀγαθοὶ ἀνθρώποι μετὰ πόθου πικροῦ ἀπέβλεπον βραχύτερον εἰς τοὺς γρόνους ἐκείνους, τοὺς ὅποιους εἰκόνες ὡς βραχὺ τηλαύγημα αἰώνος χρυσοῦ μεταξὺ δύο σιδηρῶν αἰώνων. Ἡ μεμψιμοιρία αὗτη ἦτο μὲν φυσική, συνετὴ δύως βεβαίως δὲν ἦτο. Τὴν συγχώνευσιν τοῦ 1688 ἔτους παρήγαγε τυρχνίας δύορος παραφροσύνης καὶ κίνδυνος ἐπικρεμάμενος ἐπὶ σύμπαντας τοὺς μεγάλους τῆς πατρίδος θεσμούς· μόνον δὲ τοιαῦται ἀνάγκαι ἥδυναντο νὰ παραγγιγωσιν δύοροςύνην τοιαύτην. Ἐὰν οὐδέποτε ἐκτοτε συνέδῃ δύσις ἔνωσις, τοῦτο προέκυψεν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἐκτοτε ἐκυβερνήθηκεν τότον κακῶς. Μή λητμονήτωμεν τωόντι, ὅτι ἀν καὶ ἡ δύσις καὶ καθ' ἐκτὴν ἦναι προτιμοτέρω τῆς διχονοίας, ἡ διχόνοια δύως εἰμπορεῖ νὰ ἦναι τεκμήριον καταστάσεως πραγμάτων καλητέας παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς δύσιοιας δηλουμένην· διότι δυσυγίξικα καὶ κίνδυνος ἀναγκάζουσι πολλάκις τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔνωθῶσιν, εὐτυχία δὲ καὶ ἀσφάλεια πολλάκις ἐνθαρρύνουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ γερισθῶσιν.

ΠΕΡΙ ΠΕΙΡΑΤΕΙΑΣ.

Ἡ πειρατεία ἦτον τὸ πάλαι ἐπάγγελμα, καὶ ὅχι ἀτιμονήθεωρεῖτο μάλιστα πολλάκις καὶ ὡς ἕδος φέρουσα πρὸς τὴν δόξαν. Ὄλαι σχεδὸν τὰ μικρὰ παραλία Κράτη ἐπειρῶντο τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῶν μετήρχοντο τὴν πειρατείαν τοσούτῳ γενικῶς, τοσούτῳ δινυποστόλως, ὥστε ὁ ξένος εἴτε περιηγητής, εἴτε ἐμπόρος, εἴτε ληστὴς ἦτον, ἀπέλαυνεν ἵσχες ὑπόδειξιώσεως, ἵσης φιλοξενίας.

Ἄφοι τὸ μέγα κῦδος τῶν Ἀγαθῶν, δ Γερήνιος Ἰππότης Νέστωρ, ἐδώκεν εἰς τοὺς ξένους του, τὸν Μέντορα καὶ τὸν Γηλέμαχον, νὰ φάγωσι καὶ νὰ πίωσιν, ὡς λέγει ὁ ποιητής, καθίσας αὐτοὺς εἰς τὴν τράπεζάν του, τοὺς ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους· « Ω ξένοι, ποῖοι εἰσθε; πόθεν ἐρχεσθε; εἰσθε ἐμπόροι, περιηγηταί, ή λησταί; »

Ἄλλοι δέ μόνον ἐπὶ τῶν μυθωδῶν καὶ ἡρωϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων γρόνων, ὅτε ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἑλλάδος εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμήν του, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ ἐτιμάτο. Τὸ ἔργον, λέγει ὁ Θουκυδίης, δέ μόνον δὲν εἶχε καμμίσιν αἰτιγύνην, ἀλλὰ καὶ δόξαν μάλιστα ἔφερεν, ἡγουμένων ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων.

Οἱ Φωκαῖς ἐτίμων τὰ μέγιστα τὴν πειρατείαν μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τοῦ Γαρκυνίου, ὁ δὲ Ἰούλιος Καίσαρ, διμιλῶν περὶ τῶν λαῶν τῆς Γερμανίας βεβαιώτι, ὅτι οἱ ἐπιφανέστεροι αὐτῶν εἶχον καύγημα τὸ νὰ διηγήωσι συμμορίας ληστῶν. Διόδωρος δ Σικελίων ἀναφίει τὰ αὐτὰ περὶ τῶν Λυσιτανῶν, καὶ δ Πλούταρχος περὶ τῶν Ιεήρων.

Ἡ πρώτη κατὰ πειρατῶν ἐκστρατεία ἐγένετο 1300 περίπου ἔτη Π. Χ. Κατὰ τὸν Θουκυδίην, διάνως, χρατήσας τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, κατέστη τοὺς ἔκυπτου παιδιάς ἡγεμόνας, καὶ καθῆρε τὸ ληστρικόν. Περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, δισοὶ διὰ τὴν νεφρὰν αὐτῶν, ἡλικίαν δεν κατέτασσοντο εἰς τὸν στρατὸν, συνέστησαν τὴν φρουρὰν τῶν περιπόλων, τῆς ὁποίας καθῆκον ἡτού πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὸ νὰ ὑπερασπίζεται τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα] ἐναυτίου ἐπιδρομῶν πειρατικῶν.

Ἐπὶ τοῦ μακροῦ πρὸς τοὺς Καρχηδονίους πολέμου, οἱ Ῥωμαῖοι, ἀναπτυξάντες τὴν γαυτιλίαν αὐτῶν, ἐξησκήθησαν εἰς τοὺς κατὰ θάλασσαν ἀγῶνας. Διακότια τριάκοντα περίπου ἔτη Π. Χ. ὁ τροπαιούχος στόλος τῆς Ῥώμης, κατεναυμάχησε καὶ ἐκμίενε τὸν μυριόνεων πειρατικὸν στόλον τῆς ἀλαζόνος Τεύτης, βασιλίδος τῆς Ἰλυρίας.

Καὶ δύως, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Κορίνθου, ὁ ἀριθμὸς τῶν πειρατῶν τούτων ἐπηγέρθη. Ἐκτιταν ναύσταθμα καὶ φρυκτώρια τετειχισμένα, καὶ ἀνδρες ἐκ παντὸς ἔθνους, χρήματι δυνατοῖ καὶ γένεσι λαμπροί, συνεμάχησαν μετ' αὐτῶν. Οἱ στόλοι των διευθύνοντο ὑπὸ ἐμπιρων κυβερνητῶν, καὶ τὰ πλοῖα ἦσαν ἐστολισμένα μεγαλοπρεπῶς· εἶχον ίστια ἀλουργοῖσαφῆ, πλάτας ἡ κώπας ὑπαργύρους, καὶ στυλίδας χρυσᾶς· ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ληστριδῶν νηῶν, τῶν ἐντὸς μόνου τοῦ λιμένος τῆς Σελευκίας, ὑπερέβαινε τὰς γιλίας. Κυριεύσαντες πολλὰς παραθαλασσίους πόλεις, ἐτόλμησαν νὰ δικρατῶσι τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, εἰκαγώρησαν μέχρι τοῦ λιμένος τῆς Ὀστίας, καὶ παραδόντες τῷ πυρὶ στόλον Ῥωμαϊκὸν, ἀφήρπασαν δύο στρατηγούς, τὸν Σεξτίλιον καὶ Βελλίνον, μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς ὑπηρετῶν καὶ διαδιοφόρων.

Ἡ Ῥώμη, κατασπαραττομένη ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων διγονοιῶν τοῦ Σύλλα καὶ τοῦ Μαρίου, δέντρον ἐδυνάθη ἐντισταθῆ εἰς τὰς προσδόσεις τῶν Κιλικίων πειρατῶν, εῖτινες εἶχον πλημμυρίσει τὴν Μεσόγειον, καὶ διασπείρει τρόμον πανταχοῦ. Ναυποροῦντες πλησίου τῆς νήσου Φαρμακούστης ὑπέρ τὴν Μίλητον, συνέλαβον τὸν Ίουλιον Καίσαρα ἐπανεργόμενον αὐτῆς Αὐλῆς Νικομήδου, βασιλέως τῆς Βιθυνίας. Ο Καίσαρ δύως δέντρον κατεβλήθη· ἀλλ' ἀπειλήσας αὐτοὺς πολλάκις ὅτι ἔισλλε νὰ τοὺς ἀπαγγονίσῃ, ὑπεργένθη ὡς λύτρα πεντήκοντα τάλαντα, ἀντὶ εἷκοσι τὰ ὅποια εἶχον ζητήσει, καὶ ἐπλήρωσε μετὰ τριάκοντα ὁκτὼ ἡμέρας αὐτά, σταλέντα ἐκ Μίλητου.

Ο Καίσαρ δέντρον ἐλημμόνησε τὴν ἀπειλήν του· διοτί, ἀμέριθεις, πληρώσας πλοῖα ἐκ τοῦ λιμένος τῶν Μίλητίων, ἐπλευσε κατὰ τῶν πειρατῶν, τοὺς κατέλαβε ναυλοχοῦντας εἰσέτι εἰς τὴν νῆσον, καὶ κρατήσας τῶν πλείστων, μετέφερεν αὐτοὺς εἰς Πέργαμον, διόπου τοὺς ἀνεστάρωσε.

Καὶ δύως ἡ τιμωρία αὐτῆς δέντρον ἐπέφερε τὸ ποθού μενον ἀποτέλεσμα. Νέαι συμμορίαι τυνεκροτήθησαν καὶ κατεστάθησαν τρομερώτεραι ὑπέρ ποτε, αἰχμαλωτίσασαι καὶ Ῥωμαίους στρατηγούς, τῶν διοικητῶν ἀλιτρῶν ἐπλήρωσεν αὐτὴ ἡ δημοκρατία. Ο στρ

τηγός Μάρκος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ δμωνύμου βῆτος, καὶ πατήρ τοῦ ἐπίστης δμωνύμου τριάνθρου, διοκτήτης ἀνώτατος ἀρχηγὸς δλῶν τῶν κατὰ τὰς θαλασσὰς τοῦ Κράτους δυνάμεων, ἐφώρμησε κατὰ τῶν στόλων τῆς Κρήτης, δευτέρας μετὰ τὴν Κιλικίαν τῶν πειρατηρίων πηγῆς, καὶ ἡττηθεὶς συνεφώνησε πλήθην αἰτηρίων, ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο χλευαστής καὶ Κρητικός.

Μετ' διλόγου τὸ κράτος τῶν πειρατῶν ἔξηπλώθη μὲν δόλον τὸ Τυρρηνικόν, τὸ Διβυλὸν, τὸ περὶ Σαρδίνης, καὶ Κύρνου, καὶ Σικελίαν πέλαγος. Η Ρώμη, φρονουμένη μὴ κατατραφῆ ἡ ναυτιλία αὐτῆς, ἐδωπούσεις τὸν Πομπήιον ἀπεριόριστον ἔξουσιαν διὰ νὰ πατακολεύῃ τὰ διλέθρια ταῦτα συνήνη. Αὐτὸς δέ, ἵνα κεφαλῆς ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδων διπλεῖσιν, πεντακισχιλίων ἵππεων, καὶ πεντακοσίων νηῶν, ἀπέπλευσεν εἰς τὰ πελάγη, καὶ διαιρέσας τὸ διάστημα ἦρ ἐκάπτου αὐτῶν ὀριζμένον ἀριθμὸν πλοίων καὶ θιοὺς ἀρχούτα, διέφειρε τοὺς πειρατὰς, καταδιώξας μέχρι Κιλικίας, διόπου αἰχμαλωτίσας ὑπὲρ τὰς εἰκοσι χιλιάδας ἔξ αὐτῶν, καὶ καθυποτάξας τὰς τάλαις τῶν, κατέλυσε τὴν πειρατείαν ἐν διαστήματι τεσσαράκοντα ἡμερῶν.

Ἄλλα μὴ θέλων νὰ θανατώσῃ τοσοῦτον ἀριθμὸν ἄνδρων, ὡς ἐννοῶν, ὅτι φύσει μὲν ὁ ἀνθρωπὸς οὐδὲν ἀπλάσθη, οὐδὲν εἶναι ζῶον ἀνήμερον, ἀλλ' ὅτι, ἀν τύχης διαιτης πραοτέρας, ἔξημεροῦται καὶ ἀπεχδύεται τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν τῆς παρὰ φύσιν κακίας, μετέφερεν αὐτοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς γῆν, διὰ νὰ κατοικήσωσι τάλαις, νὰ ἐπιδιθῶσιν εἰς τὴν γεωργίαν, καὶ νὰ γευθῆσι βίου ἐπιεικούς. Αἱ νίκαι αὐταὶ ἐδωκαν ζωὴν εἰς τὴν Ρώμης τὴν ἀγοράν· ἡ τιμὴ τῶν ὀνίων εὔθυς ἀφίκεται, καὶ ἀφθονία διεδέχθη τὴν ἀπορίαν. Ἄλλ' ἐπὶ τριανθρίας Ὁκταυίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, Πομπήιος ὁ γεώτερος ἔξορισθεὶς, ἐκυρίευσε πολλὰς νῆσος τοῦ Ρωμαϊκᾶς, ήνωθη μετὰ πειρατῶν, καὶ παρέβλαπτε τὴν Ρώμην. Ο Οκταύιος δμως, συναθροίσας Ιτανὸν ἀριθμὸν πλοίων, διώρισε ναύαρχον τὸν Ἀγρίππαν, καὶ τὴν σκληρότητά των. Τὰς μυοπάρονας ἡ τὰ πλοῖα τῶν κατεσκεύαζον εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐκ ξύλου λεπτοῦ χωρὶς διόλουσιδήρου, καὶ τὰς ἐσκέπαζον ἐλαφρᾶς τινος στέγης. Ἐπιβαίνοντες ἐντὸς τῶν θελαστίων τούτων καλυθῶν, ἐπλειώντο εἰς πελάγη τῆς θάλασσας. Τρεῖς ἐκ τῶν ἐκστρατειῶν αὐτῶν εύδοκιμοσιν, ἀπειροὶ πόλεις ἐσυλήθησαν, καὶ δὴ τῆς Βιθυνίας ἡ ἐπαρχία κατεκλύσθη ὑπὸ Βαυδάλων καὶ Γότθων. Η Ἐλλὰς καὶ αἱ νῆσοι τῆς ἐλεηλατήθησαν, ἡ Ρώμη αὐτὴ ἐτρεψε, καὶ μόνος τῆς διχογοίας ὁ ἐναυλός, ἐξαφθεὶς μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν πειρα-

τῶν, ἐδίαστεν αὐτούς νὰ ἀναβάλωσι τὰς κακουργίας τῶν· ἀλλ' ἐπαναλαβόντες μετ' διλέγον αὐτάς, ὥρμησαν ἐπὶ τὴν Θράκην καὶ τὴν Ἐλλάδα, καὶ τὰς διήρπαζον, ἔωστον ὁ Αὐτοκράτωρ Κλαυδίος, πλεύσας κατὰ τῶν, τοὺς ἐνίκησε· μιμηθεὶς δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Πομπήιου, μετέφερε τοὺς ζωγρούθεντας· εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Κράτους, καὶ διὰ νὰ ἐργάζωνται, καὶ διὰ νὰ περιστέλλεται εύκολώτερον ὁ φιλοτάραρχος γχαρακτήρος των. Φυλή τις Φράγκων, πρὸς οὓς εἶχον διθῆ γαῖαι κατὰ τὸν Πόντον, ἀπεφάσισε βιψικινδυνεύουσαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Πατρίδα τῆς. Κυριεύσαντες πλοιά τινα διευθύνθησαν μετὰ πολλῆς τόλμης διὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἐλληστόντου πρὸς τὴν Μεσόγειον, ληγλατήσαντες δὲ τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, τῆς Ἐλλάδος καὶ τῆς Ἀφρικῆς. ἐστρεψαν τὰς πρώρας πρὸς τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους, προεγώησαν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν, διεπέρασαν τὸν βρετανικὸν πορθμὸν, καὶ ἀπέβησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Ολλανδίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης χρονολογοῦνται οἵσως αἱ κατὰ θάλασσαν ἐπιγειρήσεις πολλῶν ἡγεμόνων τοῦ μεταιῶνος.

Τὸ 450 ἔτος Μ. Χ δι Γενσέρικος, ἀποκατασταθεὶς ἐπὶ τῆς προτέρου παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, ἔξωπλιστούς τόλου φοβερὸν, καὶ ἐτράπη εἰς πειρατείαν· ἡ κατάκτησις τῶν Μαυρουσίων λαῶν τῆς διακεκαμένης ζωνῆς, δὲν ἐδελέαζε τὴν φιλοδοξίαν τοῦ βαρβάρου· στρέψας ἀρχαὶ τὰ βλέψματά του πρὸς τὴν θάλασσαν, συνέλαβε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ καταρτίσῃ δύναμιν ναυτικὴν ἀξιόμαχον. Τὰ δάση τοῦ ὄρους Ἀτλαντος προῆγον ξυλεῖσαν ἄρθρον, οἱ ὑπήκοοι του ἦσαν ἐπιτηδειότατοι ναῦται καὶ ναυπηγοί, αὐτὸς δὲ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς ἔρωτα βίου θαλασσοπλάγκτου καὶ στρατιωτικού. Μετά τινα χρόνον, οἱ στόλοι αἱ δρμηθέντες ἐκ τῆς διεύτερας ταύτης Καρχηδόνος, ἔξεπόρθησαν τὴν Μεσόγειον. Ἀν καὶ σκοπὸς αὐτῶν ἦτον ἡ ληστεία καὶ ἡ ἀρπαγὴ, ἥθελον οἵσως ἀποκτήσει δόξαν τινὰ, ἐάν δὲν ἐμίσιον τὰ κατορθώματά των διὰ ἀπανθρώπων κακώτεων. Αἱ ἐπαρχίαι τῆς Λιγυρίας, τῆς Ετρουρίας, τῆς Καμπανίας, τοῦ Βρεντίου, τῆς Λουκανίας, ἐγένοντο θέατρον σκηνῶν αἰματηρῶν, καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἐλλάδος, τῆς Ἡπείρου, τῆς Σικελίας καὶ τῆς Σαρδόνος, ὑπέπεσον εἰς δόμοιας δοκιμασίας.

Ο Γενσέρικος, προσκληθεὶς νὰ βοηθήσῃ τὴν Αὐτοκρατορίδα Εύδοξίαν, ἐκβιαζομένην νὰ λάβῃ ἄνδρα τὸν δολοφόνον τοῦ συζύγου της, ἀπέπλευσεν εἰς Ἰταλίαν, ἐνελιμένισεν εἰς Ὀστίαν, καὶ ἐξεπεράτευσεν εἰς Ρώμην· φθάσας δὲ ἐκεῖ, δὲν κατέκαυσε μὲν τὴν πόλιν, ἐπέτρεψεν δμως τὴν ἐπὶ δεκατέσσαρας ἡμέρας διαρπαγὴν αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν ἀπείρων λαφύρων, ἀτινα συμπαρέλασον σὲ στρατιῶτας του, ἦσαν καὶ τὰ ιερά σκεύη τῶν Ιουδαίων, ἡ χρυσὴ τράπεζα καὶ ἡ ἐπιτάφιοτος λυχνία, τὰ ὄποια εἴχον μεταφερῆ 70 ἔτη Μ. Χ. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Τίτου, ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἰς Ρώμην.

Οι Σάξωνες, λαὸς καταγόμενος, ὡς λέγεται, ἐκ τῶν Κίμρων, ἀλιεῖς συγχρόνως καὶ πειραταί, ἐπεχείρησαν περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκστρατείας κατὰ

τῆς παρωκενίτιδος Γερμανίας, Γαλατίας καὶ Βρετανίας. Καὶ αὐταὶ αὐτῶν αἱ γυναικεῖς ἔξετέθησαν εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ θαλασσίου βίου. Ὁ Σύναρδος βασιλεὺς Γότθος, ἐπειδὴ ἡθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἀλουίλδαν νὰ λέσῃ σύνυγον τὸν Ἀλφην, μίαν τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Σιγάρου, αὐτῇ, διὰ ν' ἀπορύγη τὸν ματητὸν τοῦτον ὑμέναιον, ἀνεχώρησε λαθραῖς ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρός της, καὶ μετακριεσθεῖσα ὡς ἀνήρ, ἐπέβη ἐπὶ πλοίου, οὗτος διόπλιθρον τὸ πληρωματικόν συνεχροτεῖτο ἐκ νέων γυναικῶν. Διατρέξαται ἐπὶ ἡς μῆνας τὰ πελάγη, καὶ συνάψασα πολλὰς γαυμαγίας, καὶ ἀς ἐθριάμβευτες πάντοτε, ἀπέστη εἰς νῆσον, ὃπου ἐνέτυχε συμμορία; πειρατῶν, ἀσχολουμένων εἰς τὴν ταφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν. Καταπληγθεντὶς ὑπὲ τοῦ ἀξοπρεποῦς καὶ ἀνδεώδους ἥθους τῆς Ἀλουίλδας, ἀνηγόρευταν αὐτὴν ὅμοιόνως ἀρχηγὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς, καταταθεῖσαν σύτῳ φοβερίν, ἐστάλη νὰ κατακολευτῇ ὁ Ἀλφην. Ἡ Ἀλουίλδα ἀντέστη κατὰ πρῶτον ἐπιτυχῶς πίῃ κατάτινα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Φινλανδίας, αἴρατηράν ναυμαχίαν, ὁ Ἀλφην, συμπεσὼν κατὰ τῆς ναυαρχίδος ἀντίπρωρος, καὶ δούς ἐμβολήν, ἐφόνευσε πολλούς, ἐκ τοῦ πληρωματικοῦ, καὶ ἀφωπλίτε τὸν ναύαρχον, ὁστις ἐδέσθη ὅτι ἦτον ἡ μητρή του· τὰς ἐπιθυμίας ταῦ, ἐξυπνιασθείσας τότε, εἰσῆκουσε τὴν φρέδαν ταύτην εὑμενεστέρουν ἡ ώραία αίγυπτιλατος, καὶ γάμος ἐτέλεσθη ἀλιτέρφανος ἐπὶ τῶν βασιλείων τῆς Ἀμφιτρίτης.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Θ'. αἰῶνος, αἱ παράλιοι πόλεις τῆς Γαλλίας ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ πειρατῶν Νορμανδῶν, ἡ ἀνθρῶπη τῆς ἀρχητοῦ Κάρολος διέγασε, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐπιδρομάς των, ὡχύρωτε τὰ στόματα τῶν ποταμῶν, καὶ κατετκίσας στόλον τετρακοσίων πριήρεων ἐξ ᾧ τινες ἦσαν ἔξαρστοι.

Οἱ βάρβαροι, καταπορθέντες ὑπὸ τῶν μεγάλων τούτων παρατκευῶν, καθὼς καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Γοδοφρίδου, ἀπεισύρθησαν εἰς Δανίαν· ἀλλὰ ἐπανελθόντες μετὰ τινα ἔτη, ἐπὶ τῶν ἀχεινῶν διαβόγων τοῦ Καρόλου, διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς Γαλατικὰς ἐπαρχίας. Οὐσιλάνδος δὲ ἀρχηγὸς τῶν, διεγείμασεν εἰς τὰς δύνας τοῦ Λιγύρου, ἐλεπλάτησε τοὺς ἄγρους, κατηδάριτε τὰς πόλεις, καὶ ἐφόνευσεν ἡ ἐξηνδραπόδισε τοὺς κατοίκους των.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Θ'. αἰῶνος, Ἰλορόλφος τις ἡ Ρολλάνης, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν παραλίων τῆς Νορμανδίας, καταπροπώθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ Αρόλδου, βασιλέως τῆς Δανίας. Καταρυγών δὲ εἰς τὴν νῆσον Σοδεράκην, εὔρηκε πολλοὺς τυχοδιώκτας, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν αὐτῶν, καὶ ἀντὶ νὰ ἀναπάσῃ τὸ Ειρος κατὰ τοῦ ἡμεμόνος του, ἐστρεψεν αὐτὸν κατὰ τῶν πλουσιωτέρων τόλεων τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης· μετὰ ταῦτα, διευθυνθεὶς εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐντητεῖ καὶ ἔλαβεν ὑπὸ Καρόλου τοῦ Γ'. ὡς ἱδειν τιμάριαν, τὴν ἐπαρχίαν τῆς Νορμανδίας. Συζευγθεὶς δὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Γιούλλαν, ὑπεσχέθη, πρὸς ἀμφιβήτην τοσούτων εὐεργετημάτων, νὰ διεγύθῃ τὸ χριστιανικὸν δέγμα, καὶ νὰ θέσῃ αῦτω πέρας εἰς τὰς λαστρικὰς τῶν Νορμανδῶν ἐπιδρομάς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΑ'. αἰῶνος, Ζάχας τις, τειρα

τῆς Σαρακηνὸς, πληρώτα; τετσαράκοντα κλοῖα, διέπλεις τὸ Αἴγαλον. Ἐκπορθήσας δὲ πολλὰς νήσους, καὶ ἀναγορευθεὶς τῆς Σμύρνης ἡγεμὼν, κατεστάθη τοσοῦτον ἴσχυρὸς, ὃστε δὲ Σουλτάνος τῆς Νικαίας Σολιμάνης, υἱὸς τοῦ μεγάλου Σολιμάνου, ἐπεζήτησε τὴν συμμαχίαν του, καὶ ἐσωκεν τοῖς αὐτὸν γυναικεῖς τὴν ιδίαν αὐτοῦ θυγατέρα· μετών ὅμως μετὰ ἐντος διτὶ δὲ νέος τῆς Ἰωνίας συγγενῆς του ἐπωφθαλμία τὸ Κράτος του, τὸν ἐθανάτωσε.

Μεγάλαις ὑπῆρξεν ἐκτότε αἱ πρόσοδοι τῆς ναυτιλίας, καὶ ἡ πειρατεία, ὑπὸ τὸ πρότυχημα τῆς ἐμπορίας, εἰσήγητη μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Γενούης καὶ τῆς Φλωρεντίας. Ἐκεῖ τυγχοδιῶχται ἐφώπλιζον πλοῖα, καὶ ἐμίσθουν αὐτὰ εἰς ἔθνη διαμαχόμενα· τὰ ἐμίσθουν ὅμως ὀσάκις ἡ ἐκστρατεία ὑπετυχεῖ λαθυροφ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεγείρησαν τὸ πρῶτον τὰς εὐτεθεῖς (1) ἐκστρατείας των αἱ σταυροφόροι. Τὸ μέγα τοῦτο συμβεβηκόδες τοῦ μεταπλάνης συνετέλεσε πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῆς πειρατείας, περιστρέψαντων τῶν πλοίων εἰς μετακόμισιν τῶν προσκυνητῶν, οἵτινες συνέρρεον πανταχόθεν σωρῆδοι εἰς Πολιοτίνην.

Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ιε'. αἰῶνος, ἐνῷ Ἀρουτοῆς δὲ ἐπιλεγόμενος Βαρβερούστιτης, διοικῶν συμμερίαν πειρατῶν, ἐκυρίευε τὴν Μεσόγειον, ἄλλοι πειραταί, καλούμενοι Ούσκόνοι, κατεμάστιζον τὴν Ἀδριατικὴν ἐγένοντο μάλιστα ἐν διάγῳ διαστήματι τοσοῦτον ἐπίροβοι, ὃστε δὲ πάπας Παῦλος δὲ Β'. καθὼς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος, προέτρεψαν τὸν ἀρχιδοῦχον νὰ τοὺς παραλάβῃ μισθωτούς. Οὗτος δὲ, ἐννοήσας πότον ἦτον ἐπωφελές τὸ νὰ ἔγῃ τοιούτους συμμαχους, τοὺς διέώρισεν ὄροφύλακας, καὶ ἐσωκεν εἰς αὐτοὺς μισθίους ἀδρούς, καὶ πόλιν δικυράν διὰ νὰ κατεικήσωσιν.

'Αλλ' ἐπειδὴ ἐντὸς διάγου συνηθροίσθη πολὺ πλῆθος ἐκεῖ, ἡ διὰ πόλεις δὲν ἔγωρε πλέον πῦτό, οἱ Ούσκόνοι ἐκυρίευσαν καὶ ἄλλας πόλεις καὶ φρούρια, καὶ ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις αὐτῶν μέχρι Δαλματίας καὶ τινῶν νήσων Βενετικῶν. Ὁ Δόγης Γριμάλδης ἐστείλει αὐτῶν στόλον διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Φλέππου Πασκουαλη, διετίς τοὺς κατεδίωξε μέχρι τῆς φαλακρῆς των μάλις ὅμως ἀπειρύθηται, αἱ δυνάμεις τῆς Βενετίας, καὶ σὲ πειραταὶ ἐπανέλαβον τὰς λαστρικὰς των.

Διεθῆσαν διὰ τῆς κατὰ τὴν Δαλματίαν Ἐπιθαυρίας γύρας, καὶ ἐπιπετάντες αἴρηνται κατὰ τῶν ἐν Βοσνίᾳ Γούρκων, διήρπασαν τὸ στρατόπεδόν των, καὶ ἐπανήρχονται φέροντες πλούσιωτα λάθυρα· ἀλλὰ προ-

(1) Βαράπε νὲ εἶπω τὰς δασδεῖς, διότι αὐταὶ ἐκλόνησαν τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, καὶ προτοίσμεσσαν τὴν πτῶσην αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν Ιστοριογράφων τῆς Δασείας, οἵτινες ἐδείχθησαν, καὶ κατὰ εοδὲ νεωτέρους τεθνεῖς χρόνοις, ἀνεπικεκλατοῦσι μάλιστα δικαστοῖς τῶν ευανδελφῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς τῆς Βιζαντίου ἵποχην, διλγιστοί, καὶ τοὺς μάνες δὲ Michaud καὶ δὲ Ρομπολίτης ἐδείχθησαν τὴν ἀλήθειαν ταῦτην. Εδύαρδος τοις δὲ δράματοι τῆς εὐκαιρίας ταῦτης διέταν ἀναφέρει τοὺς μετά τοῦ Λέοντα Λέξιοις. « A cette époque la réunion des Grecs et des Latins aurait pu porter les derniers coups à la domination musulmane; mais les Franks ne purent JAMAIS se dérouiller de leurs préventions contre les Grecs. » Hist. des croisades, Chap. X.

μηδέντες υπὸ δώδεκα νῆσον Βενετικῶν, ἐνικήθησαν πατέρα κράτος, ἀπολέσαντες δύο πλοῖα καὶ ἔξηκονται ὑδρας. Ἐπειδὴ δὲ αἱ χῆραι τῶν πετόντων ἀπήγησαν ἐπιμόνιας ἐκθίκησιν, οἱ πειραταὶ παρατηρήσαντες τὴν νυσταρχίδα τῆς δημοκρατίας πλέουσαν πάρα τοὺς παράλια τῶν, ἐπέκεσον καὶ αὐτῇ, μετὰ τοσαῦτης μανίας, ὃτε οἱ Βενετοί, καταπληγόντες, καὶ ἄγνοοι τες δὲ οἱ πολέμιοι ἐφλέγοντο ὑπὸ πάθους ἐκδίκησες μᾶλλον ἢ λαφυραγγίζες, ὑπετάχθησαν μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν. Οἱ γενναῖοι Βενιέρης, διτὶς ιερέρνα τὸ πλοῖον, ἔγγονος τοῦ δμωνύμου ναυάρχου καὶ τοῦ ἐπίσης δμωνύμου Δόγου, ἐσφραγη μεθ' ἀλων τῷ σύν αὐτῷ τετταρακοντα ἐπιβατῶν καὶ ναυτῶν· οἱ γυναικεῖς ἐξυδρίσθησαν, καὶ οἱ πειραταὶ, συγκροτήσαντες συμπόσιον Καννιβάλων, κατέραγον τὴν κάρδαν τοῦ Βενιέρου, καὶ διστάψαν τὸν ἄρτον αὐτῶν εἰς τὸ μέρος του.

Η σύγκλητος, παροργισθεῖσα, ἐξήτησεν ἴκανοποίησιν πάρα τῶν ἀρχηγῶν τῶν πειρατῶν, οἵτινες ἀπεποιήθησαν αὐτὴν, μὴ ἀποδόντες μήτε τὸν ναυάρχιδα, μήτε τὰ ἐν αὐτῇ γάλκεα ὄπλα. Ἀλλὰ τὸ 1618, συμμαχήσαντες ὅ τε ἀρχιδούξ τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ δημοκρατία, διέφθειρον τοὺς Ούσκο

τοὺς Κράτος, θεμελιώθην τὸν ίδιον. αἰώνια ὑπὸ Βαρβερούσου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Καὶροῦ Εδδούν. Οἱ πειραταὶ οὗτοι, οἵτινες εἶχον κατασταθῆ τρομεροὶ διὰ τὴς ἀνδρείας καὶ τῆς θρησκίας των, ἐπειδύμουν νὰ διατρέξωσι στάδιον ἐνδοξότερον, δργοὶ μόνον πλανῶ μνοι κατὰ θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ καθιδρύσαντες πόλιν παρὰ τίνα πασαλίαν τῆς Αφρικῆς, διότι θεοφόροι ήταν τοῦ ἀκατακαγγήτου Βαρβερούσου. Οἱ φιλόδοξοὶ πειρατὴς πασεδέγθη ἀμέσως τὴν πρόσκλησιν, καὶ ἀποδιώξας τοὺς ἀντικάλους των, ἤρπασε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ τόπου των, δύομαχοῖς Δέης· φονευθέντα διαργότερον ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, διεδέγθη αὐτὸν ὁ ἀδελφός του, διτὶς, διὰ νὰ στερεώῃ ἐτι μᾶλλον τὴν ἰδεασίαν του, ἐγένετο ὑποτελῆς τῆς Οδωμανικῆς Κυρηνῆσεως. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Αλγερία μετεβίη εἰς καταγώγιον ληστρικὸν, τὸ ὄποῖον ὑπῆρξε τρομερωτάτη μάστιξ τῆς κατὰ τὴν μεσόγειον ναυτιλίας. Τὸ 1541, Κάρολος δὲ Ε. τῆς Ισπανίας, θελήσας νὰ καθυποτάξῃ τὴν πόλιν ἐκείνην ἐνικήθη, καὶ ἡ Εὐρώπη ἐκυψεν ἐπὶ πολλὰ ἐτη τὸν τράγηλόν της, (πρᾶγμα ἀπορού!) μετ' ἀναξηγήτου ἀναλγησίας καὶ ἀνισχῆς, εἰς τὴν αἰσχρὰν ταύτην τυραννίαν, πληρόκοντα καὶ φόρον εἰς τοὺς πειρατὰς. Επὶ τέλους, Λοΐζοντος ὁ ΙΔ. τῆς Γαλλίας, συλλαβὼν τὴν φιλάνθρωπον θέλεαν τοῦ νὰ καταστρέψῃ τὰ κατὰ τὴν Αλγερίαν παροστήρα. ἐστέιλε καὶ αὐτῶν στόλον, διτὶς, χυθερώμανος ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Δυκένου, κατεκεραυνοῦσθε καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ τὸ 1683. Ἀλλὰ μόλις ὁ πόλεμος οὗτος ἐτελείωσε, καὶ οἱ Αλγερῖνοι, ἀνάψαντες τὴν νέους τὴν ἀγανάκτησιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν, διτὶ ματαίξ ήτον πάτα μετ' αὐτῷ, ουγῆς ἀνακωγῆς ἢ εἰρήνης. Νίος λοιπὸν ναύαρχος τῆς

Γαλλίας, ὁ Εστρατός, ἀπετέφρωσε τὴν πόλιν των, ἐνῷ οἱ κακοῦργοι, κατατράξαντες δύλους τοὺς αὐγαλώτους Γαλλους, καὶ δέσαντες καὶ αὐτὸν τὸν πρόξενόν των εἰς στόμιον νανονίου, τὸν ἐξετρευόντας κατὰ τοῦ στόλου. Τὸ 1816 Μοίρα Αγγλικὴ ὑπὸ τὸν λόρδον Ηξιούθην, καταπλευότατα ὑπέβαλε τὴν Αλγερίαν εἰς συνθήκας ἐπιζημίους. Καὶ ὅμως οἱ προμαχῶντες τῆς ἀνεξισθηταν ἐντὸς δίλιγου, καὶ ὁ στόλος τοῦ Όμηρ πατὰ ἀνεφάνη τρομερώτερος ἢ ἄλλοτε.

Η Γαλλία ἐκαθίστεν ἐπὶ τέλους τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν ἀγρίων τούτων πειρατῶν. Πέκαστρατεῖα τοῦ 1830, καὶ ἡ κατάκτησις τῆς Αλγερίας, συντριψασαί τὰ δεσμὰ τῆς κατὰ τὴν Μεσόγειον ναυτιλίας, κατέστρεψαν διὰ παντὸς τὴν μάστιγα, ἢ ὑπαρξίες τῆς δημοσίας ἐδύνατο δικαίως νὰ θεωρηθῇ ως δινείδος τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων.

Ἐπὶ τοῦ Ελληνικοῦ ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγανος, ἡ δυστυχία τὴν ὅποιαν ἐγέννησεν ὁ πολυγρόνιος πόλεμος, ἐδίασε πολλοὺς, κατὰ τὰ ἔτη κυρίων 1826 καὶ 1827, πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἀτυχῶν καὶ λιμωττόντων Ψυχρῶν, νὰ παρεκτραπῶσιν εἰς πράξεις πειρατικά. Η ναυτιλία τῆς Εὐρώπης εἶγε σχεδὸν ἐξαφανισθήσατὸ τὸ Αἴγαλον καὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ασίας, καὶ πλεῖστα πολεμικά τῶν ξένων Δυνάμεων πειστέπλεον, καταδιώκοντα ἐπὶ ματαίω τοὺς πειρατάς. Διαπλέοντες τὰ πελάγη ἐπὶ νηῶν, μικρῶν μὲν ἀλλὰ πολυτελμῶν καὶ ταχυναυτουσῶν, τὰς δοποίας ὀνδυμάζον μύστικα, ἐφώρμων κατὰ πλοίων ἀτυχρίτῳ μεγαλητέρων, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνδρείας καὶ τόλμης, μεθ' ης κατενυμάχους καὶ ἐπυρπάλουν τὰ τρίχροτα τῶν ἔχθρων. Η ἀναγνώρισις τῆς Ελληνικῆς αὐτονομίας, ἡ ἐγκαθίδησις τακτικῆς Κυβερνήσεως, αἱ προσπάθειαι τοῦ ἐνδέξου ναυάρχου Μιαούλη κατὰ τὰς βορείους Σποράδας, καὶ πρὸ πάντων ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας εἰς ἡγ. ητος ἀρῆκεν ἐλευθέρας τὰς θαλασσαῖς τοῦ Ελλησπόντου καὶ τοῦ Εὔξεινου εἰς τοὺς ἐπιγειερηματίκες ναυτικούς τῆς Ελλάδος, ἐξώντωσαν τὴν πειρατείαν, τὴν δικοίαν εἶχον κυριορρήσει ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ ἐνδεια.

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἡ πειρατεία ἀνεφάνη συστηματικῶς κατὰ τὰ πελάγη τῆς Κίνας. Ο Σαπουντάσης, καταρτίσας στόλον τρομερὸν ἐκ διακοσίων καὶ ἐπέκεινα Τογκῶν, καὶ ὑποβοηθούμενος, ως ὑποτίθεται, ὑπὸ μανδαρίνων, ἐλήστευε τὰ πλοῖα, καὶ ἀποβιβίνων εἰς τοὺς αἰγιαλούς τοῦ οὐρανίου Κράτους, ἐλαφυραγώγει, ἐφόνευεν, ἐκυρπάλει καὶ ἐξηγδραπόδιζε γυναικας καὶ παιδία. Καταπλευτήσεις περὶ τὰ τέλη τοῦ 1849 ὑφενὸς βιβίκιου καὶ δύο ἀτμοπλοίων ἀγγλικῶν, ἀπώλεσε τὰ δύο τρίτα τῆς δυνάμεως του. αὐτὸς δὲ διατωθεὶς μετὰ τῆς λοιπῆς, κατέφυγε πρὸς τὴν μετημούσην θάλασσαν, ἐπ' ἐλπίδι διτὶς οἱ Αγγλοί, μὴ τωρεῖσοντες ἀρκεύντως αὐτὴν, δέντε κρεβατον τὸν καταβιώσει. Εμμένων εἰς τὴν προτέραν θηραδίεν του, ἦρημωτε πόλεις διοικητῶν, καὶ ἐσφαξεν ἀνελεῖς τοὺς κατοίκους των. Άλλοι οἱ Αγγλοί, ἐγνωστήσαντες τὸν στόλον του, συνήγαγον αὐτὸν εἰσερχομένου μεγάλου λιμένας, οὐτινος εἶχε λεηλατήσει

πρὸ μικροῦ τὸ παρόλιον τὰ πειρατικά, ἔξηκοντα δύω τὸν ἀριθμὸν, παραπορήσαντα τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα, ἐπανέκαμψαν ὁμέτως εἰς τὸ δρυμητήριον. Τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ἔχον πολλὴν ὥλην καὶ θῖνα, καθίστα χαλαπὸν καὶ βραδύκορον τὸν εἰσπλουν· καὶ δύως οἱ "Ἀγγλοι, διδηγεύμενοι ὑπὸ ναυαγωγοῦ ἐγγωρίου, εἰ σῆλθον εἰς αὐτὸν, καὶ ἔρριψαν τὴν ἄγκυραν ἀντικρὺ τοῦ πειρατικοῦ στόλου, ἵνας βολῆς κανονίου. Οἱ πειραταὶ ἔδωκαν πρῶτοι τὸ σημεῖον τῆς μάχης· ἡ συμπλοκὴ εἶχε καταντήσει πειρατώδης καὶ ζωηρὸς, διὰ βολῆς ῥιψθεῖσα εὐστόχως ὑφ' ἐνὸς τῶν ἀγγλικῶν πλοίων. Διέρρηξε τὴν ναυαρχίδα, καὶ κατέκαυσεν αὐτὴν μεθ' ὅλου τοῦ πληρώματος. Ο πάταγος ὑπῆρξε φρικώδης· διὰ δὲ διεπικεδάσθη δικαπνός, ἐτώκετο μόνον τὸ πρὸς τὴν πρύμναν ἴκριον, ἐφ' οὗ ἐκυμάτιζεν εἰσέτι, ἀναμέσον γλωσσῶν πυρὸς, ἡ σημαία τοῦ ἀλαζόνος καὶ αἴμοβόρου ναυάρχου.

"Ἐνῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ναυμαχίας, διὰ ἀγγλικὸς στόλος κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἔξοντωσῃ τὸν ἐγθρικὸν, οἱ κάτσικοι τῆς παραλίας, πνέοντες ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀκανθρώπων πειρατῶν, κατέσφαζον ὅλους τοὺς καταφεύγοντας εἰς τὴν Ἑράκλειον. Ἰόγκαι, λέμβοι, πάντα κατεκάπτονταν ὑπὸ τῶν "Ἀγγλων. Τὰς νύκτας τὸ θέαμα ἦτον λαμπρότατον· διούρανὸς ἐγίνετο περιπόρφυρος· τὸ πῦρ ἔκοπτε τὰ ἀπόγηα, καὶ τὰ πλοῖα, φερόμενα ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὑπὸ τοῦ ἥρενματος πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἐκπυρτοκροτοῦντα ἀλληλοδιαδόχως, ἐφαίνοντο συνοδεύοντα πομπὴν. ἡ πανηγυρίζοντας ἑορτὴν τοῦ Οὐρανίου Αὐτοκράτορος.

"Άλλα καὶ πάλιν διὰ Σακουντσάης κατώρθωσε νὰ σωθῇ, καταφυγὼν εἰς λιμένα ὃπου ἐπετκινάζοντο πέντε ἡ ἔξι πλοῖά του· διὰ ἀγγλικὴ δύως μετρία, χωρὶς ν' ἀπαυδῆται, ἐτρεξεν ἐκ νέου κατόπιν του, καὶ τὸν ἕβδος νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοὺς Μανδαρένους τῆς Κεντρικῆς, οἵτινες ἀπενειρούν, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ὑποταχῆς του, πρὸς αὐτὸν μὲν τὸ παράσημον τῶν εὐγενῶν, Κουανοῦν Κομβίον ἐπονομαζόμενον, πρὸς δὲ τοὺς πρώτους τῶν ἀξιωματικῶν του, τὸ τοῦ Λευκοῦ καὶ Χρυσοῦ Κομβίου.

N. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ. ΤΟΥ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ.

Ἐγ Λονδίνω, τὴν 30 Μαΐου 1850.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Κύριε!

"Ο Κ. Ἀβελ, ἐπιχειρήσας νὰ πειριγράψῃ τὸν ἀπὸ Βορνέον μέχρι Λονδίνου διάπλουν μου, (1) διέπεσεν, εἴτε ἀκουστιῶς εἴτε ἔχουσίως δὲν ἔξετάζω, εἰς ἐλλείψεις, τὰς δροίας οὐδὲ οἱ ἀνθρώποι συγχωροῦσιν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς, τοὺς ἀναλαβόντας μάλιστα τὴν ἐξιστόρησιν ὑποκειμένων δλίγον γνωστῶν εἰς τὸ κοινόν, οὐδὲ ἴγια δύναμαι ν' ἀποσιωπήσω, καθόστον προσβαλ-

λουσι· καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ιστορίας, τὴν δικοῖαν περὶ πολλοῦ ποιοῦνται καὶ οἱ δροειδνεῖς μου, καὶ τὴν ἰδιαιτέραν φιλοτιμίαν μου. Ἐὰν δὲ Ἀβελ ἔξιλαβε τὸ ἔθνος τῶν Οὐραγγουτάγχων ὡς ἔθνος Λαπόνων, Σαμογέδων, ή Ἐσκιμώων, ἡ πατήθη μεγάλως λυποῦμαι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον πέρι τῆς ἀπάτης του αὐτῆς, καθόστον εἶχον ἐξ ἀρχῆς συλλαβεῖ ἰδέαν ειναικωτάτην περὶ τῆς δέσμερχείας του. Ἐὰν δὲ μεροληπτικῶς ἡ ζηλοτύπως φερόμενος, παρέλειψε τὴν ἔκθεσιν πολλῶν μου ἰδιωτήτων ἡ μᾶλλον προτερημάτων σπανιωτάτων μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐπρεξεν ἔγκλημα ἀδικίας, σύνθετος μὲν εἰς τοὺς δροειδεῖς του, οὐ τινος δύως τὸν εἶχον νομίσει κατ' ἔξαρτην ἔχθρὸν ἀπονέθον.

Κατ' ἀρχὰς ἡ θέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον τῶν ἐφημερίδων διὰ νὰ ἀναπληρώσω τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Ἐνθυμηθεὶς δύως μετὰ ταῦτα διατροφούμενη αὐτηρότης εἰς καταστήματα ὅποια ἔκεινα ἐν διώκω, ἀπαιτεῖ πρὸ πάντων ἀκριβῆ ὑποταγὴν εἰς τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας, ἐπροτίμησα νὰ ὑποβάλω τὰ παράπονά μου ἀπ' εὐθείας πρὸς ὑμᾶς, καὶ νὰ τὰς παρακαλέσω νὰ τὰ διακοινώσετε καὶ εἰς τὸν Κ. Ἀβελ, ἐὰν κατὰ τύχην δὲν μετέστη εἰς τὰς αἰώνιους μονάς, καθώς καὶ εἰς τὸ δημόσιον.

Καὶ πρῶτον μὲν δὲν ἔξεδωκε τὴν εἰκόνα μου· ἡ παράλειψις αὐτῆς μ' ἔξεπληξεν ὅσον ἐνδέχεται, καθόστον αὐτὸς διδιος, θαυμάσας τὸ πνευματώδες τῆς φυσιογνωμίας μου, τὴν γλυκύτητα τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου μου, τὸ εὐβλέφαρον [τὸν διφθαλμῶν μου, τὸ καμψοπρεπῶς λεπτὸν τῶν χειλέων μου, καὶ τὸ εὐπλόκαμον τῆς ξανθῆς κόμης μου, μὲ καθικέτευσε πολλάκις γονυκλιτί, νὰ συγκατανεύσω εἰς τὸ νὰ μὲ ζωγραφήσῃ περιώνυμός τις ζωγράφος, συμπλωτήρ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Ὁμολογῶ δὲ, καὶ χάριν τῆς πρὸς τὸν Κ. Ἀβελ ἀγάπης μου, καὶ χάριν τῆς ἐμφύτου φιλαυτίας εἰς πᾶν δὸν λογικὸν ὡς ἔμε, ἐπεθύμουν νὰ ἐνδώσω εἰς τοῦ εὐγενοῦς φίλου μου τὰς παρακλήσεις. Ἄλλ' έρχος τις, τὸν ὅποιον δύοτα εἰς Βορνέον, διταν ἐπρόκειτο ν' ἀπογιωρισθῶ τὴν φιλτάτην μου ἀλλ' εἰς ἄκρον ζηλότυπον Ράχουρατάκην, τοῦ νὰ μὴ ἐπιτρέψω εἰς κάνενα, εἴτε ἀνδρας εἴτε γυναικα, νὰ μὲ ἀποκτήσῃ μηδὲ καθ' δύοιμα, μὲ τὴνάγκατε ν' ἀποβάλω τὴν αἴτησιν. Ὁ ζωγράφος δύως, παραμονεύσας με ἐνῷ ἐτρωγον ἡσύχως τὸ ρόρημά μου, ὑφήρπασεν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς δλους τοὺς ἐνδόξους ἀνδρας, τὴν εἰκόνα μου, τῆς διποίας συγκατανεύσε μετὰ ταῦτα νὰ μ' ἐπαρήσῃ τὸ ἔγκλειόμενον ἀντίτυπον.

Δεύτερον δὲ ὁ Κ. Ἀβελ, τὸν διποίον τοσάκις ἐφιλένησα εἰς τὴν ἐν Βορνέῳ οἰκίαν μου, δὲν ἀνέφερε τι, ὡς ὕφειλε, περὶ τῆς σπανίας καὶ παραδειγματικῆς διμονοίας, ητίς ὑπῆρχε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀγαπητῆς μου συμβίας, περὶ τοῦ διαπύρου πρὸς ἐμὲ ἐρωτός της, περὶ τῆς σεμνότητος καὶ τοῦ καλλους της, καὶ μάλιστα περὶ τῆς οἰκειωτῆς μου εὑδαιμονίας, ἀφ' ης μὲ ἀπέσπασεν ἀπατήσας με ὡς ἄλλον Ἀβδέλ-Καδέρ. Ὁ Κ. Ἀβελ δὲν ἐπρεπε νὰ λησμονήσῃ διτις ἀσθενήσας ποτὲ, εἰπὶ παρουσίᾳ του, ἀπὸ φρικτὸν ὅδοντόπονον, ἐπογεν-

(1) Τὰ Πανδόρας φυλλάδιον δ': πλ., 83.